

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 106

číslo: 16

19. dubna 2026

Cena: 14 Kč

Ohlédnutí za Velikonocemi v našich sborech

Na Vyšehradě od Pesachu k Poslední večeři

V náboženské obci Vyšehrad se na Zelený čtvrtek uskutečnila společná sederová večeře. Večer nabídl účastníkům nejen připomínku židovského Pesachu, ale také hlubší porozumění souvislostem mezi starozákonní zkušeností vysvobození a novozákonním příběhem Poslední večeře. Seder, slavnostní večeře připomínající vysvobození Izraelitů z egyptského otroctví, byl připraven s důrazem na symboliku jednotlivých pokrmů. Nekvašený chléb připomínal spěch při odchodu z Egypta, kdy nebyl čas nechat těsto vykynout.

Hořké byliny, zastoupené například křenem, vyjadřovaly hořkost otroctví, zatímco sladká směs charoset z jablek, ořechů a medu symbolizovala maltu, kterou Izraelité používali při nucených pracích. Slaná voda pak slzy utrpení a vejce neslo význam života, obnovy a naděje...

Významnou součástí večera bylo společné čtení Písma. Vedle starozákonních textů z knihy Exodus zaznělo také evangelium Zeleného čtvrtku, které připomíná ustanovení večeře Páně a Ježíšovo gesto služby při umývání nohou učedníkům. Toto propojení textů umožnilo účastníkům nahlédnout do hlubších vrstev křesťanské liturgie. Silným momentem večera bylo hudební vystoupení farního souboru OMG, který přednesl písně z muzikálu Jesus Christ Superstar.

Setkání ukázalo, že starobylé rituály mohou i dnes oslovovat a vést k hlubšímu porozumění tomu, co znamená být vysvobozen – a co znamená následovat Krista.

Ondřej Syrový

Velký Pátek Na Zderaze

Na Velký pátek 3. dubna jsme se v pražském kostele sv. Václava Na Zderaze sešli k bohoslužbě slova se čtením pašijí podle Lukáše. Shromáždění vedl patriarcha Tomáš Butta společně se sestrou Kateřinou Hamr, s nimiž jsme se postupně – procházejíce jednotlivými zastaveními Kristovy cesty od Getsemane přes výslechy až po ukřižování a smrt – ponořili do velikonočního příběhu... Promluva bratra patriarchy nesla jasné poselství: Kristova oběť není jen historickou událostí, ale výzvou k proměně srdce. Patriarcha zdůraznil rozměr solidarity Boha s člověkem v utrpení i odpověď víry, která se rodí z naslouchání a přijetí. V promluvě vzpomněl na svá studentská léta a myšlenku jednoho ze svých pedagogů, a sice, že kazatel nemá svojí krasomluvou, vzletnými slovy, přehlušit kázání Kristovo. Slovo církve nemá být efektní, ale průhledné – má ukazovat

k evangelium. Silným momentem bylo symbolické zhasnutí svíce, prostý a přitom hluboce výmluvný úkon. Následný přechod ke Kristovu hrobu a čtení o jeho pohřbení podtrhly realitu smrti, která však v křesťanské víře není posledním slovem. Meditace u Božího hrobu, vedená sestrou Kateřinou Hamr, otevřela prostor pro osobní reflexi. Síla církve nespočívá v množství slov, ale v jejich pravdivosti.

Zdeněk Břeň,

foto M. Řeřichová

Měli jsme kostel, varhaníka, lidi i faráře, chyběly klíče

Odpoledne na Velikonoční pondělí jsme se vydali na bohoslužbu do kaple sv. Rodiny v Černé Hoře. Kostelníci, kteří se o kapli starají, vše připravili k bohoslužbám a odcestovali na svátky. Bratr farář Martin si myslel, že má u sebe v autě klíče, ale

neměl. A tak jsme prožili krásné, byť větrné odpoledne u kaple, na kopci Paseka nad Černou Horou. Účastníci věkově v rozsahu téměř jednoho století. Nejmladší Arnoštek, kterého křtil bratr farář Martin letos na

Pokračování na str. 4

Miroslav Matouš
Pout' za světlem

I bez tvých příkazů, kdys vrytých do kamenů,
a kdybych nemohl už Písma nikdy číst, můj Bože, z ptačích úst já slyším o tvém jménu
a z lístků růžových jsem tebou zcela jist.

Mne blaží nejenom ta vzácná, svatá slova, z nichž láskou nebeskou se naplňuje duch:
již každé svítání, den vzešlý do růžova
mi říká bezpečně, že miluje mne Bůh.

Spořilov - sbor Aloise Spisara slaví 85 let

Je těsně po Velikonocích a podle ořezaných jabloní a hromad větví na zahradě pražského spořilovského sboru je vidět, že bratr Jan Hlavsa, farář našeho sboru, je v plné práci.

Jak proběhly Velikonoce, míří k němu první otázka: „Oslavovali jsme Pána od pátku až do neděle. Sešlo se nás deset. Proti běžnému průběhu byla výjimkou jen vigilie, kterou jsme začali dříve, neboť naši věřící jsou v důchodovém věku a obávají se cesty domů pozdě večer. Křížovou cestu jsme prošli pouze slovně ve společenství u stolu, společně v našich myslích a srdcích. „V době adventu a Vánoc bývá ve sboru tak patnáct věřících, někdy i více. Zejména, když přijde rodina Jamníková, tak je sbor plný“ doplňuje farář.

Jak se snažíte sem přilákat mladší generaci?

„V digitální době, v čase, kdy spěch je investicí a devizou, je vnitřní klid a harmonie nezajímavá zvláště pro generaci, která vyrostla v tržním prostředí a v realitě businessové ekonomiky. Jak vidíte, naše modlitebna je malá místnost, kam se sotva vejde. Již dříve jsem zkoušel upravit prostor, abychom zde udělali místo přívětivé dětem a jejich rodičům pro setkávání a blízkost. Pro rodiny s dětmi připravujeme každoročně v létě zahradní slavnost. Vše je nazdobeno, ve slavnostním duchu probíhá bohoslužba a společně následně sdílíme své příběhy v dobré náladě se všemi, kteří přijdou.“

Poslední sobotu v červnu sbor oslaví pětadesátiny. Pozvánky zamíří nejen k sousedům v městské čtvrti Spořilov, ale i k vedení městské části Praha 4. Naše fara je umístěna v prvorepublikové vilce v zástavbě starého Spořilova. Celá čtvrť je krásná a vilky jsou si velmi podobné, stejně jako názvy spořilovských ulic. Proto bratr Hlavsa přišel s nápadem zvoničky, která by byla zdálky vidět a svým zvoněním by dávala na vědomí, že je zde ještě další Boží stánek, kromě římskokatolického

kostela svatě Anežky České. „Známý český zvonář Petr R. Manoušek v roce 2015 odlil zvon, který jsme pojmenovali Mistr Jan Hus. Na sázavské pouti mu požehnal bratr patriarcha Tomáš Butta, společně s pražským biskupem Davidem Tonzarem. Slavnostní akt se konal na památku šestistého výročí upálení Mistra Jana Husa. Následně byl převezen na farnost Spořilov, je umístěn vedle stolu Páně v modlitebně. Přál jsem si, aby vznikla zvonička, na které by byl zvon umístěn. Návrhů v radě starších padla řada a stále hledáme důstojný prostor pro umístění zvonu, tak aby jeho hlas mohl znít v širokém okolí,“ uvádí bratr Jan Hlavsa jednu ze svých myšlenek, jak sbor více propagovat a zviditelnit.

Za dobu, kdy je od roku 2009 na Spořilově farářem, se zde mnohé změnilo. Podařilo se mu sbor oddlužit. Stále pracuje na rekonstrukci vnitřních prostor, opravě omítek, úpravě interiéru v kněžišti. V plánu má renovaci podlahových ploch a zachování původních dřevěných parket.

Pokračování na str. 3

Bůh o nás ví

Žijeme v době, kdy se hodnota člověka snadno měří počtem sledujících, lajků či reakcí. Digitální prostor se stal místem, kde se buduje identita, vztahy i pocit vlastní ceny. Ještě před pár lety bylo „být offline“ normální součástí života. Dnes se však pro mnohé mladé lidi stává téměř nepředstavitelnou skutečností. Vypnutý telefon, ztráta připojení, nebyť na síti - to není jen drobná technická nepříjemnost. Pro mnohé to znamená neklid a strach: Co když na mě ostatní zapomenou? Co když přestanu v jejich světě „existovat“? Člověk má pocit, že mizí z očí - a tím i z mysli druhých.

Není to ale zvláštní? Hledáme jistotu, přijetí a lásku v prostoru, který je ze své podstaty proměnlivý, rychlý a často velmi povrchní. Dnes jsi vidět, zítra ne. Dnes jsi důležitý, zítra tě „překryje“ někdo jiný.

Starý strach v novém kabátě

Touha být „viděn“, přijímán a milován je samozřejmě hluboce lidská. Každý z nás chce cítit, že na něm záleží. A vnímal to tak i starověký člověk. Stačí se na chvíli zaposlouchat do biblických modliteb. Zaznívá v nich naléhavost, až úzkost: „Nezapomeň na mě, Hospodine...“ Není to jen zbožná formule. Jako by se za těmi slovy skrývala bolestná obava, že může přijít chvíle, kdy si na člověka nikdo ani nevzpomene. A dokonce, a to je nejhorší, že bude odstřižen i od samého Hospodina. Že se dostane z dosahu životodárné Boží blízkosti, jeho pomoci. Za života, ale také po smrti: „Což se o tvém milosrdenství vypráví v hrobě? O tvé věrnosti v říši zkázy? Což jsou známy v temnotě tvé divy, tvoje spravedlnost v zemi zapomnění?“ Starozákonní pojem šeolu bývá často zjednodušován jako „říše mrtvých“. Jde o místo, kam sestupují zemřelí, ať už byli za života dobří či zlí, místo, kde „přežívají“ jako stíny, oddělení od Boha, bez odpovědi. Naštěstí biblický člověk dostává také ujištění o tom, že Bůh není tím, kdo zapomíná. „Hle, vryl jsem si tě do dlaní,“ zaznívá u proroka. „Já tě znám jménem,“ říká Bůh Mojžíšovi, skrze něj i nám.

Naštěstí je zde příběh prázdného hrobu

Zvláštní odpovědi na lidský strach, že zmizíme beze stopy, jsou Velikonoce.

I když se o Bílé sobotě zdá, že Ježíšův příběh zůstane v temném tichu, bez odpovědi, přijde neděle a s ní ujištění, že Bůh nenechává člověka zmizet. Ale nepřijde to hned a viditelně pro všechny. Dokonce i ti nejbližší Vzkříšeného nejprve nepoznávají.

Evangelium Lukášovo popisuje cestu do Emaus. Dva učedníci odcházejí z Jeruzaléma. Je po Velkém pátku, po událostech, které nedávají smysl. Mluví o tom, co se stalo, Ježíš se k nim připojí, ale nepoznají ho. Jdou vedle něj, mluví s ním, on jim vysvětluje Písmo, ale teprve při lámání chleba se jim otevře pohled zpět. A to, co vypadalo jako nepřítomnost, se ukáže jinak.

Velikonoční příběh nepopírá ticho ani nejistotu. Ale ukazuje, že ne všechno, co vypadá jako ztráta, jí skutečně je, že lidská hodnota nestojí na viditelnosti. A že porozumění často přichází až zpětně a odhaluje, že právě tam, kde by podle lidských představ mělo všechno skončit, Bůh jedná. V Kristu „oslovuje člověka jménem“. I když se zdá, že jeho příběh nikdo nesleduje. Obrazovka zhasne, ale příběh nekončí. **K. Matoušová**

Z kazatelského plánu

Druhá neděle po Velikonicích

Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem. Ateľuja! (Žalm 66,1-2)

První čtení z Písma: Skutky 2,14a.36-41

Tužby velikonoční (II):

Za dar osvětlení, abychom moudrost Boží v Kristu Ježíši vírou přijímali a zalíbení v ní nalézali, modleme se k Hospodinu.

Za dar síly, abychom sladké jho zákona Kristova na sebe ochotně brali a věrně až do konce nesli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, tvůj Syn se dal poznat svým učedníkům v lámání chleba. Otevři oči naší víry, abychom ho viděli v celém jeho díle vykoupení! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 1,17-23

Evangelium: Lukáš 24,13-35

Verš k obětování: Žalm 63,1

Verš k požehnání: Lukáš 24,35

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, od tebe jsme dostali milost nového života. Dej, ať jsme stále vděční za tento tvůj dar! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 251, 252, 254, 257, 303, 307

Pochyby

Někdy je má modlitba jako paže, kterou zvedám, abych ti ukázal, kde jsem uprostřed miliard lidí.

Někdy je má modlitba jako ucho, které čeká na ohlas, na tiché slovo, na zavolání z tvých úst.

Někdy je má modlitba jako plíce, která se rozpíná, aby pro mne nabrala svěží vítr - tvůj dech.

Někdy je má modlitba jako ruka, kterou si kladu k očím, abych zaclonil všechno, co mi zabraňuje v pohledu k tobě.

Někdy je má modlitba jako noha, která zkouší neznámou půdu, zdali mě ještě unese, a hledá cestu, po níž bych mohl jít.

Někdy je má modlitba jako srdce, které bije, protože bez jeho tlukotu život nepokračuje.

Někdy je má modlitba jen skloněná hlava před tebou - na znamení mé bídý a mého díku tobě.

Jednou bude má modlitba jako oko, které tě spatří, jako ruka, kterou uchopíš - konec všech slov.

Paul Roth - přeložili ZJS

Ilustrace: Lumír Čmerda, Kalendář Blahoslav 1994

Nad Písmem

Spolupoutník na cestě do Emaus

L 24,13-35

Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emausy, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo. A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očí, aby ho poznali. Řekl jim: „O čem to spolu rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocným slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu a nalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ. Někteří z nás pak odešli ke hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál. Oni ho však začali přemlouvat: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Simonovi.“ Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.

Je druhá neděle po Velikonicích a my se máme zamýšlet nad dalším z příběhů o setkání zmrtvýchvstalého Krista s učedníky. Dnešní epizoda z Lukášova evangelia patří k textům, které se velice dobře čtou, vynikají množstvím detailů i dějových zvratů a působí dojmem promyšleného literárního díla.

Náš příběh začíná na cestě z Jeruzaléma do vesnice Emausy, po které jdou dva Ježíšovi učedníci a sdílejí svůj smutek nad událostmi, k nimž o Velikonicích došlo. Nevíme, proč se vydali na cestu, snad chtěli odejít z města, kde byli svědky tragických událostí. V určité chvíli se k nim připojuje neznámý pocestný a projevuje živý zájem o ně i o téma jejich rozhovoru. Poutníková otázka oba učedníky překvapí, takže se zastaví, nepokračují v cestě. Do následující debaty je už zapojen i cizí muž, kterému vyjevují veškerou bolest svého srdce: „A my jsme tolik doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael!“ Vzkříšený Mesiáš stojí před nimi, vede s nimi rozhovor, ale oni ho nepoznávají. O příčině jejich nevědomosti evangelista lakonicky poznamenává: „Něco jako by bránilo jejich očí.“

Kdo z nás se někdy nešel jen tak projít do města, polí nebo lesa, aby rozchodil smutek nebo zklamání. Je-li zásah do našeho života výraznější, chce to strávit na cestě delší čas. Když jsme se s naší skupinou jedné z poutnic do Santiaga asi před dvěma lety ptali na motivaci její cesty, řekla, že se rozešla s partnerem a potřebovala v sobě tento životní zlom řešit, pracovat na tom, aby byla zase v pohodě. Na pouť ji nepřivedl přímo religiózní důvod jako mnohé jiné, ale přesto, možná

intuitivně, hledala na starobylé poutnické cestě pokoj. Emausští učedníci sice slyšeli vyprávět ženy, že objevily prázdný hrob, někteří z učedníků jejich slova potvrdili, ale přesto se zdálo být těžké propojit tato svědectví se slovy proroků: „Jak jste nechápaví!“ Z neznámého spolucelebranta na cestě se stává učitel poskytující vysvětlení všeho, co o Mesiáši předpověděli proroci. Jeho společnost je zřejmě natolik příjemná, že si učedníci přejí, aby se jejich cesty nerozešly jen proto, že mezitím dorazili do Emaus. Tak trochu připomínají Petra, Jakuba a Jana, kteří si na hoře Proměnění přáli postavit stany pro nebešťany, aby v jejich přítomnosti mohli prožívat nebeskou blaženost, přestože jejich pozemská pouť ještě neskončila. Kdo by se chtěl vracet do reality, která je bolestná nebo prázdná!

Ve shodě s orientálními zvyky, za neodbytného pobízení, pozvou učedníci svého spolupoutníka pod svou střechu a nabídnou společenství stolu. Je to ale on, kdo se ujme role hostitele a jako pater familias rozděljuje jídlo a podává hostům. Jeho chování odpovídá židovským zvyklostem a dění kolem stolu nápadně připomíná liturgickou slavnost. Při společném lámání chleba, jak se už v rané církvi říkalo slavení eucharistie, dojde k podivuhodné proměně. Nyní už očí učedníků nic nebrání v tom, aby poznali v neznámém hostu vzkříšeného Pána. Toto prohlédnutí nasměruje jejich kroky zpět do Jeruzaléma, odkud se bude zvěst o Vzkříšeném brzy šířit do celého světa.

Helena Smolová

Pane, děkujeme za to, že otevíráš naše oči, abychom skrze slovo Písma a při lámání chleba poznávali tebe jako Poutníka, který se k nám přidává na cestě našeho života a není mu lhostejná žádná naše nouze. Prosíme tě, abychom dokázali zaslechnout tvůj hlas, který nás zve k zastavení před marným útekem a nabízí život v pokoji a radosti. Amen.

Spořilov - sbor Aloise Spisara slaví 85 let

Pokračování ze str. 1

„Místní mě znají pomalu už jen v montérkách,“ říká bratr Jan. Finančních prostředků je poskrovnu, o to víc záleží na pracovitosti faráře, který je schopen se pustit do nauk řemeslných, úpravy a údržby zahrady a všeho, co je na domě třeba.

Z vybavení zaujme na první pohled renovované harmonium, na které se naučila hrát hudebnice Milada Kares, která původně doprovázela liturgii na kytaru.

V modlitebně je kupodivu ticho, přitom ráz Spořilova se právě jen pár metrů odtud radikálně změnil stavbou dálnice. Okny svítí slunce na staré fotografie a bratr Jan ukazuje na fotku patriarchy Kováře a tehdejšího zdejšího faráře Vladimíra Lence. Dávnou slávu obce prozrazuje další fotografie průvodu birmovanců místními ulicemi v čele s praporem náboženské obce.

Historii obce stojí za to v rychlosti převyprávět, vždyť první bohoslužba zde byla již v roce 1929. Sloužil bratr Spisar v truhlářské dílně, někde mezi Spořilovem a Roztyly. Dílna patřila mistru Mašinovi z Česko-bratrské církve evangelické, za což mu tehdy děkovali. V té době to bylo normální, vždyť bohoslužby na Spořilově se v začátcích konaly ve škole, v sokolovně, v hostinci nebo v bytě. První písemná zpráva o činnosti zdejší náboženské obce dokonce sahá do prosince roku 1923 a tehdy se k naší církvi hlásilo kolem sedmi set občanů.

Bratr Jan Hlavsa si hodně pamatuje o spořilovské obci

z vyprávění zdejšího známého člena Vladimíra Prchlika, který o obci sepsal knihu. Uvádí málo známou skutečnost: „Zásluhu na výstavbě Spořilova měl také Tomáš G. Masaryk, a pak se málo mluví o tom, že Spořilov vznikl z nastěhování legionářů – vojáků, kteří byli dlouho ve válce pospolu, vytvořili pevná přátelství a nechtěli se pak od sebe rozdělit. Byli to právě oni, kteří se sem stěhovali po konci 1. světové války a mnozí z nich se stali příslušníky našeho zdejšího sboru.“

Náboženská obec se může také chlubit svými významnými osobnostmi. Bratr Jan Hlavsa mluví například o světově známém režisérovi Národního divadla Karlu Jernekovi, jehož dcera Klára byla známou herečkou. Členy sboru byla rodina Hulánů, jejich syn Luděk byl slavným jazzmanem. V osmdesátých letech se proslavil také zdejší bratr farář Rudolf Horský, husitský teolog a pedagog (v padesátých letech biskupem ostravské diecéze), který v roce 1984 uspořádal sbírku „Brýle pro Afriku“. Tehdy jimi zaplnil celý sklep fary a do Afriky putovalo 15 tisíc kusů brýlí. Vyprávění o osobnostech, které se staly součástí spořilovské obce, ztvzoval ve svých vzpomínkách také dlouholetý předseda rady starších Jiří Ach, který i v pokročilém věku vždy podporoval rozvoj farnosti odbornou radou a povzbuzením.

Když člověk opouští zdejší sbor a loučí se s bratrem Janem, cítí ze zdejší až rodinné atmosféry hřejivý pocit. To, že taková atmosféra vznikla, nebylo samo sebou. „Když jsem poprvé přišel na Spořilov, místní členové se na mě dívali podezřívavě a někteří i přestali na nějakou dobu do sboru chodit. Trvalo tři, čtyři měsíce, než si na mě zvykli. Proto svým věřícím říkám, nejsem to já, ke komu se máte upínat. Upínejte se k tomu, jehož slovo vám zprostředkovávám,“ řekl na závěr spořilovský farář.

S bratrem Janem Hlavsou rozmlouval
Mírko Raduševič

Co je podstatné

Někdy je nejdůležitější to, co se zdá nejméně podstatné. Uhodilo mě to přímo do očí při sledování dokumentu na Zoomu z konce března tohoto roku. Dokument o objevování Antarktidy na začátku dvacátého století. Jde o polárníka Ernesta Shackeltona, který se do Antarktidy vypravil několikrát. Jeho třetí výprava nazvaná Britská královská expedice, s cílem překonat Antarktidu napříč od Weddellova moře přes Jižní pól k moři Rossovu, se nevyvíjela dle předpokladů.

Vyrazili se škunerem Endurance (Výtrvalost) a lodí Aurora 8. srpna roku 1914 s osmadvaceti muži, vědci, lékařem a kameramanem, a 18. 1. 1915 jejich cestu zastavily obrovské kry, útočící na loď ve Weddelově moři. Škuner zablokovaly a námořníci na něm strávili devět měsíců, než ho kry rozdrtily, což je vidět i na natočeném dokumentu. Muži loď opustili a zůstali čtyři měsíce na kře, která loď sevřela, než se Ernest s dalšími muži vydali na vratké bárci pro pomoc ke Slonímu ostrovu. Nebudu popisovat všechny ty neuvěřitelné peripetie, které je čekaly, mě uhodila do očí jedna věc. Když vynášeli z rozdrucujícího se škuneru ty nejpotřebnější věci, plachty, stany, harpuny, záchranné čluny a polní kuchyni, vzali s sebou taky kytaru. Tu Ernest považoval za nepostrada-

tebný sblíživý element pro posádku. Což se mi zdálo fascinující. Když jeden z mužů drží v ruce, opouštěje zbytek škuneru, tu kytaru, vypadá to tak hrozně nepatřičně, nesmyslně a zbytečně, takový „krám!“ do takové situace. A ejhle. Opak byl pravdou. Tak mě to zaujalo, a pak jsem si vzpomněla na naše dávné dětské letní tábory, když se u táboráku všichni nudí a čekají, kdo je pobaví, začátkem úspěchu byla vždycky kytara...

A takhle smrtelně je důležitá večere Páně. I pro ty, kteří ji neadorují. Když jsem sloužila v Rumburku, mladá, suverénní a nemoudrá, vysluhovala se tam večere Páně jednou za měsíc. A sestra Pšeničková, žijící na kopci, byla nemocná. A tak si vzala, když se dozvěděla, že bude večere Páně, taxíka, aby o ni nepřišla. Psal se rok 1978. Taxík byl nějaký luxus! A já sloužila, myslela na Dolní Poustevnu, kam pojedou za chvíli, zkrátka nebyla jsem vnitřně přítomná. Zkrátím to. Byla u svátosti a přišla domů a bylo po horečce. Byl leden. Leden v Rumburku. Hospodin byl přítomen...

Tak na to jsem si vzpomněla při tom dokumentu – jak je třeba mít úctu ke konkrétnímu okamžiku, abychom byli v obraze a vynášeli kytary, řečeno symbolicky.

Marta Silná

Zájezd do Irska

V polovině února se ke mně dostala nabídka zúčastnit se zájezdu do Irska, v týdnu od 9. do 15. března 2026, pořádaného Johankou Kalenskou, pod záštitou Zuzany Kalenské, farářky Církve československé husitské.

Celé putování po Irsku Johanka zorganizovala a do nejmenšího detailu naplánovala jako prvotní počín ke svému studiu. Objednala letenky, ubytování, vstupy. Vše dokonale navazovalo, i slunečné počasí snad měla Johanka domluvené. Se vši úctou můžu říci, lepší „cestovní kancelář“ nenajdete.

Celá skupina se poprvé viděla na letišti v Praze, kde jsme se vzájemně představili. A jak se později ukázalo, tvořili jsme bezvadnou partu.

Po příletu do Dublinu nám Johanka rozdala lístky na městskou dopravu po dobu pobytu ve městě. To jsme opravdu náležitě využili. Jezdili jsme především místním dvoupatrovým autobusem, což byl zážitek sám o sobě. Všechny busy měly po stranách reklamy a občas jsme zahlédli pozvánku na operu „Rusalka“ Antonína Dvořáka.

Ubytování v Dublinu, v Kilkenny i v Corku Johanka zajistila vždy v malém hotelu ve starším domě, což bylo velice zajímavé z architektonického hlediska.

Hned po příjezdu jsme společně vyrazili ke katedrále Nejsvětější Trojice v centru, kde nás ohromil nádherný vnitřní prostor, jehož vznik se datuje kolem r. 1030. Dočetla jsem se, že má 19 zvonů v jedné věži, což je důvod k zapsání do Guinnessovy knihy rekordů. Vyslechli jsme krátkou pobožnost, které se zúčastnila snad jen naše skupina. Vnímala jsem to jako laskavé požehnání celému našemu putování. Ve spodní části katedrály je největší krypta v Irsku, tu jsme si prohlédli s Johančiným výkladem. Před odchodem ještě jedna zpívaná pobožnost, tentokrát s dětským sborem.

A již se zanořujeme do čtvrti Temple Bar vyhledat ten nejpřívětivější pub s irskou hudbou a ochutnávkou piva...

Druhý den ráno jsme se přemístili do nejstarší irské univerzity s historickým kampusem a knihovnou, Trinity College. Překvapil nás veliký komplex s udržovanou zahradou, to vše pro obyvatele i návštěvníky volně přístupné. Studenti posedávají na trávníku i na okolních lavičkách, jsou zde již vzrostlé jarní květiny a čerstvě zelená barva trávníku.

Po prohlídce knihovny, která byla úchvatná, a nasátí „studentské energie“, jsme se pěšky přemístili do Národní galerie a krátce se prošli mezi impozantními sbírkami evropského umění.

V odpoledním čase byla naplánovaná prohlídka zámku Dublin Castle. Kdysi centrum britské nadvlády v Irsku od roku 1204 až do roku 1922. Vystoupali jsme po velkolepém hradním schodišti ve stopách osobností jako např. B. Franklina, královny Viktorie, Charlese Dickense až po Nelsona Mandelu, J. F. Kennedyho a papeže Františka. Prošli reprezentačními místnostmi až do nejdůležitějšího státního sálu v Irsku, Patrick's Hall, kde se každých sedm let koná inaugurace

nového irského prezidenta. A zde jsme si pořídili společnou fotografii. Na středu, třetí den v Irsku, nám Johanka připravila překvapení. Půldenní výlet do předměstské čtvrti Dublinu, do rybářské vesničky Howth. Za necelou půlhodinu jsme se ocitli u moře s nádhernými výhledy na útesy a rybářskými loděmi. Rybáři právě vykládali své úlovky a měli jsme štěstí, že k naší blízkosti připlul malý tuleň, několikrát se ve vodě otočil, vystrčil hlavu nad vodu a pak pokračoval zjistit, zda rybářům při překládání nevypadne nějaký přebytek.

Stihli jsme i exkurzi do krásné jarní botanické zahrady. V 19,5 hektarů velkém areálu, kde jsou skleníky s rostlinami z celého světa, jsme si každý našel to své. Nechala jsem se unášet vůní bylin i trvalek, rozkvetlými magnoliemi...

Před námi zůstala poslední zastávka druhého dne – Teeling Distillery tour s ochutnávkou. Tato palírna je první ve městě po 125 letech. Při ochutnávce whiskey nás ohromila jemná a nasládlá chuť. Ještě nákup suvenýrů, že by whiskey domů?

Čtvrteční ráno bylo uplakané, poprchávalo. A plakala i moje dušička, byly to poslední chvíle v Dublinu. Jeli jsme na nádraží, poslední jízda double deckerem, ranní špička, my s kufrů a batohy. Jak jsme se tam tak klátili a uhýbali, náhle nás česky oslovil vedle stojící pán, zda jsme přijeli do Dublinu oslavit MDŽ. To nás tedy pobavilo.

Naše další zastávka v Irsku je městečko Kilkenny, patřící mezi nejkrásnější středověká města, založené v 6. století sv. Kanikem. A mezi nejkrásnější katedrály v Irsku patří také ta zdejší sv. Kanika. V sousedství stojí okrouhlá věž ze 6. století a je jedna z mála přístupných v Irsku. Někteří odvážlivci z naší skupiny vystoupali po příkrých, spíše žebříkových schodech

Pokračování na str. 4

Zprávy

V Husově sboru „na Botanické“

Kino Art v Husově sboru Brno - Vevří na Velikonoční pondělí. Promítáme Monty Python's: Život Briana. A je plno. (facebook obce)

Měli jsme kostel...

Dokončení ze str. 1
Hromnice. Věkově nejzkušenější Zdeněk, s nímž za měsíc a půl oslavíme jeho 94. narozeniny. Uprostřed jarní přírody krásná zkušenosť a zážitek. Bohoslužby se Vzkříšeným venku v přírodě. Aleluja. (facebook NO Blansko)

„Hospodinova je země i to, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.“
(Žalm 24,1)

Srdčně vás zveme ke společné oslavě a vyjádření vděčnosti za naši planetu v místě, kde se příroda snoubí s duchovní tradicí - v přírodním areálu ThDr. Karla Farského ve Škodějově. V rodišti našeho prvního patriarchy se sejdeme 20. dubna v 15 hodin, slovem nás provedou a biblickým zamyšlením inspirují bratr patriarcha Tomáš Butta, bratr vikář Benjamin Mlýnek a duchovní Tomáš Novák. Přijďte poděkovat za Zemi a její dary.
redakce

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Cesta do Emaus

Vypisujte písmenka z horní tabulky v pořadí daném polohou čísel ve spodní tabulce.

R	Ř	V	N	Á	E	C	D	R	Y
Í	Ě	C	L	Ž	O	L	N	V	P
D	E	K	E	A	K	M	S	E	P
A	A	U	A	H	I	C	O	N	N
S	L	O	T	Á	M	L	Í	N	T
?	K	M	Ž	S	M	O	M	Á	A

11	19	47	7	53	16	33	12	49	25
56	37	1	43	26	45	21	28	41	4
24	34	27	14	50	6	38	57	20	55
44	5	40	32	17	42	13	2	52	15
10	51	18	46	29	9	39	48	31	36
60	23	30	3	35	58	22	54	8	59

(Řešení z minulého čísla: Můj Pán a můj Bůh.)

Jana Krajčířiková

Zájezd...

Dokončení ze str. 3
až na vrchol s výhledem na město. Dominantou města je hrad z 12. století. Interiér je vybaven z doby nadvlády rodu Butlerů. Vypráví tak o jejich bohatství i rodinném životě... Zajímavostí Kilford Arms hotelu, kde jsme byli ubytováni, byl pub, postavený na třech podlažích s architekturou, která zahrnuje ruiny kostela ze 16. st. Vše jsme náležitě zdokumentovali a nasávali atmosféru místa, někteří i místní pivo a jiné moky...
Je pátek 13. 3. a naše skupina se přesouvá meziměstským autobusem do posledního města, Corku, druhého největšího města v Irsku. Penzion Gabriel House, kde se ubytováváme, je umístěn na kopci s výhledem na věže katedrály a přístav. Ve městě jsme prošli zajímavý English Market, kryté tržiště z 18. století s výběrem čerstvých potravin. Nevěděli jsme, kam se dřív podívat. Na kamenné, hvězdicovité pevnosti Elisabeth Ford ze 17. stol jsme obdivovali nádherné výhledy na město i katedrálu. Opevnění sloužilo hlavně k obraně i jako vězení, dnes se tu konají různé kulturní akce. Katedrála sv. Finbara je postavena v novogotickém stylu, zasvěcena patronovi města. Zajímavá je tím, že ji do nejmenších detailů navrhnul pouze jeden člověk. Má tři věže a dokončena byla v roce 1879...
V sobotu nás čekala celodenní okružní trasa autobusem kolem poloostrova Iveragh v hrabství Kerry v jihozápadním Irsku – Ring of

Kerry. Okruh má délku 179 km a vede nás kolem tří jezer v Národním parku Killarney.
Naše první krátké zastavení bylo v Kenmare, v městečku s barevnými domky, vilními stromy a kamenným kruhem. Pokračovali jsme malebnou krajinou s nádhernými přírodními scenériemi. Několikrát nám řidič zastavil, abychom se pokochali úchvatnými pohledy do otevřené krajiny, na jezera a pohoří. Ladies View, dívčí vyhlídka, nás ohromila určitě stejně jako královnu Viktorii před dávnými časy.
Krátký výšlap lesní pěšinou k vodopádu Torc a pak nás již řidič dovezl kolem jezera Muckross k panskému sídlu Muckross House. Jde o majestátní dům – muzeum, který sloužil generacím rodiny Herbertů. Tudorovský dům s šedesáti pěti pokoji. Byla jsem unesena autenticitou, jako kdyby rodina příbytek právě opustila. Nahlédli jsme i do kuchyně, prádelny a úložných prostorů... Východ z objektu byl směřován skrz obchůdek s typickými irskými výrobky z ovčí vlny, různé dámské i pánské kabátky, saka, klobouky, šály, ale i kabelky a peněženky. Vše s designem kostky.
Mnohé jsme si mohli vyzkoušet a musím říct, že by nám tato móda velmi slušela.
Po krátkém odpočinku naše cesta pokračovala k Ross Castle, středověkému hradu na okraji jezera Lough Leane, a poslední zastavení bylo v městečku Killarney,

kde nás po vystoupení z autobusu zlákala muzika z místní hospůdky a někteří zde svůj čas strávili poslechem. Vydala jsem se do centra pokochat se atmosférou sobotního odpoledne, nakouknout do obchůdků a naposledy zachytit „irský cvrkot“. Vracíme se nadšení a plní dojmy.
Poslední večer jsme chtěli zakončit společným posezením v místní restauraci, ale bohužel všude byly rezervace a naše skupina byla velká. Nakonec jsme se někam vmáčkli. Zajímavé prostředí, zajímaví lidé. Poslední foto. Nedělní ráno, zapakovat a přistaveným autobusem na letiště.
Tak, a už jen zamávat nádherné krajiny s úchvatnou atmosférou...
Johanko a Zuzanko, cítím obrovskou vděčnost, že jsem mohla tak úžasný, láskou, trpělivostí a energií nabitý zájezd s vámi absolvovat. Cítila jsem se bezpečně a pohodově, což oceňuji především já, starší ročník a s jazykovou bariérou. Za vše veliké děkuji!

Dagmar Hladíková
(zkráceno)

Benefiční koncert skupiny Takhraj

Zveme na benefiční koncert liberecké folkové kapely Takhraj ve prospěch organizace Autismus jako dar. Komponovaný hudební pořad s připomínkou Zuzany Navarové. Husův sbor Praha - Dejvice, Wucherlova 3, čtvrtek 23. dubna v 18 hodin. red

Pronájem na faře v České Lípě

Nabízíme k dlouhodobému pronájmu byt 1+1 v přízemí, v naprosto jedinečné lokalitě u městského parku, v centru České Lípy. Doporučujeme prohlídku.
– obytná plocha 64,8 m²
– předsiň a komora, kuchyň, obývací pokoj s vestavěnou skříní, koupelna se sprchovým koutem, umyvadlem a s WC, vlastní předzahrádka, možnost využití sklepa (sklad)
– vytápění lokální plynové – 2x WAV
– lokalita: centrum města, ulice Roháče z Dubé, fara u kostela Mistra Jana Husa v městském parku
– byt byl nedávno částečně zrekonstruován
– cena: 10 500,- za měsíc + zálohy na energie (cca 4 000,-), vlastní měřidla, vratná kauce ve výši 21 000 Kč. Byt volný ihned. Informace/zájem o prohlídku: Marie Truncová, farářka – tel. 774 174 413. red

JARNÍ KONCERT
ZAČÍNÁJÍCÍCH
SBORMÍSTRŮ

PONDĚLÍ 20. DUBNA 2026
V 19 HODIN VE SBORU KNĚZE
AMBROŽE
DIRIGUJÍ STUDENTI HUDEBNÍ KATEDRY PEDAGOGICKÉ
FAKULTY UNIVERZITY HRADEC KRÁLOVÉ,
ŮČINKUJE SMÍŠENÝ KOMORNÍ SBOR UHK

Univerzita Hradec Králové
Pedagogická fakulta

KRÁLOVHRADSKÁ DIECEZE
Církev československé husitské

